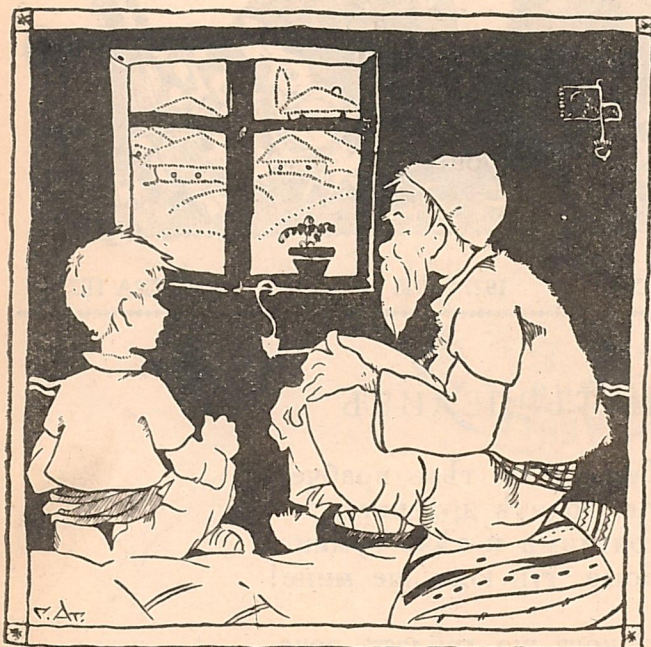

БЪЛИЯТЪ СВѢТЪ

Прегърналъ внучето си, старецътъ съ пепелявитъ вежди гледаше презъ прозореца навънъ. Какъвъ хубавъ снѣгъ е навалѣлъ, какъ хубаво е затоплилъ хранитѣ!

— Дѣдо, — питаше го малкото момче, — защо ти е бѣла брадата?

— Не зная, пиле.

— Ти ли не

знаешъ! Знаешъ, дѣдо. Кажи ми де, защо?

— Защо ли, — ще си ходя вече.

— Кжде? — обърна тъмнитѣ си очи малкиятъ.

— На она свѣтъ.

— Кой?

— Бѣлия, чедо.

— Има ли такъвъ свѣтъ, бе дѣдо?

— Има ами.

— Кжде е?

— Много далеко. Тамъ кждето свършва нашата земя, че по-нататкъ.

— Ти знаешъ ли пжтя?

— Зная го.

— Ходилъ ли си нѣкога?

— Не съмъ, ама сега ще заминавамъ.

— Разкажи бе, дѣдо!

— Какво да ти разкажа?

Старецътъ протегна ръка и избърса съ дланъ изпотения жамъ на прозореца. Погледна далечнитѣ нивя и захортува. Малкиятъ ловѣше съ отворени уста думитѣ му.